

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

27 mai 2019*

„Trimitere preliminară – Procedură preliminară de urgență – Cooperare polițienească și judiciară în materie penală – Mandat european de arestare – Decizia-cadru 2002/584/JAI – Articolul 6 alineatul (1) – Noțiunea de «autoritate judiciară emitentă» – Mandat european de arestare emis de parchetul dintr-un stat membru – Statut – Existența unei legături de subordonare față de un organ al puterii executive – Competența de a transmite instrucțiuni individuale a ministrului justiției – Lipsa garanției de independență”

În cauzele conexe C-508/18 și C-82/19 PPU,

având ca obiect cereri de decizie preliminară formulate în temeiul articolului 267 TFUE de Supreme Court (Curtea Supremă, Irlanda), prin decizia din 31 iulie 2018, primită de Curte la 6 august 2018, și, respectiv, de High Court (Înalta Curte, Irlanda), prin decizia din 4 februarie 2019, primită de Curte la 5 februarie 2019, în procedurile privind executarea unor mandate europene de arestare emise împotriva

OG (C-508/18),

PI (C-82/19 PPU),

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, doamna R. Silva de Lapuerta, vicepreședintă, domnul A. Arabadjiev, doamna A. Prechal, domnii M. Vilaras și T. von Danwitz, doamna C. Toader, domnul F. Biltgen, doamna K. Jürimäe (raportoare) și domnul C. Lycourgos, președinți de cameră, și domnii L. Bay Larsen, M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin și I. Jarukaitis, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: doamna L. Hewlett, administratoare principală,

având în vedere cererea High Court (Înalta Curte) din 4 februarie 2019, primită de Curte la 5 februarie 2019, de judecare a trimiterii preliminare în cauza C-82/19 PPU potrivit procedurii de urgență, conform articolului 107 din Regulamentul de procedură al Curții,

având în vedere decizia din 14 februarie 2019 a Camerei a patra de admitere a acestei cereri,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 26 martie 2019,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru OG, de E. Lawlor, BL, și de R. Lacey, SC, mandatați de M. Moran, solicitor;

* Limba de procedură: engleza.

- pentru PI, de D. Redmond, barrister, și de R. Munro, SC, mandatați de E. King, solicitor;
 - pentru Minister for Justice and Equality, de J. Quaney, de M. Browne, de G. Hodge și de A. Joyce, în calitate de agenți, asistați de B.M. Ward, de A. Hanrahan și de J. Benson, BL, precum și de P. Carroll, SC;
 - pentru guvernul danez, de P. Z. L. Ngo și de J. Nyman-Lindegren, în calitate de agenți;
 - pentru guvernul german, inițial de T. Henze, de J. Möller, de M. Hellmann și de A. Berg, în calitate de agenți, ulterior de M. Hellmann, de J. Möller și de A. Berg, în calitate de agenți;
 - pentru guvernul francez, de D. Colas, de D. Dubois și de E. de Moustier, în calitate de agenți;
 - pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de S. Faraci, avvocato dello Stato;
 - pentru guvernul lituanian, de V. Vasiliauskienė, de J. Prasauskienė, de G. Taluntytė și de R. Krasuckaitė, în calitate de agenți;
 - pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér și de Z. Wagner, în calitate de agenți;
 - pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și de J. Langer, în calitate de agenți;
 - pentru guvernul austriac, de G. Hesse, de K. Ibili și de J. Schmoll, în calitate de agenți;
 - pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;
 - pentru Comisia Europeană, de R. Troosters, de J. Tomkin și de S. Grünheid, în calitate de agenți,
- după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 30 aprilie 2019,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererile de decizie preliminară privesc interpretarea articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO 2009, L 81, p. 24) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”).
- 2 Aceste cereri au fost formulate în cadrul executării în Irlanda a două mandate europene de arestare emise, în cauza C-508/18, la 13 mai 2016, de Staatsanwaltschaft bei dem Landgericht Lübeck (Parchetul de pe lângă Tribunalul Regional din Lübeck, Germania) (denumit în continuare „Parchetul din Lübeck”), în scopul urmăririi penale împotriva lui OG, și, respectiv, în cauza C-82/19 PPU, la 15 martie 2018, de Staatsanwaltschaft Zwickau (Parchetul din Zwickau, Germania), în scopul urmăririi penale împotriva lui PI.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Considerentele (5), (6), (8) și (10) ale Deciziei-cadru 2002/584 au următorul cuprins:

„(5) Obiectivul stabilit pentru Uniune, și anume, de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, duce la eliminarea extrădării între statele membre și la înlocuirea acesteia cu un sistem de predare între autoritățile judiciare. Pe de altă parte, introducerea unui nou sistem simplificat de predare a persoanelor condamnate sau bănuite, cu scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, în materie penală, permite eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere inerente procedurilor actuale de extrădare. Relațiile de cooperare clasice care au dominat până în prezent între statele membre ar trebui să fie înlocuite cu un sistem de liberă circulație a deciziilor judiciare în materie penală, atât a celor anterioare sentinței de condamnare, cât și a celor definitive, într-un spațiu de libertate, securitate și justiție.

(6) Mandatul de arestare european prevăzut în prezenta decizie-cadru constituie prima concretizare, în domeniul dreptului penal, a principiului recunoașterii reciproce pe care Consiliul European l-a calificat drept «piatra de temelie» a cooperării judiciare.

[...]

(8) Deciziile privind executarea mandatului european de arestare trebuie să facă obiectul unor controale suficiente, ceea ce înseamnă că o autoritate judiciară din statul membru în care a fost arestată persoana căutată va trebui să ia decizia de predare a acesteia.

[...]

(10) Mecanismul mandatului european de arestare se bazează pe un grad ridicat de încredere între statele membre. Punerea în aplicare a acestuia nu poate fi suspendată decât în caz de încălcare gravă și persistentă de către unul din statele membre a principiilor enunțate la articolul 6 alineatul (1) [UE], constatată de Consiliu, în aplicarea articolului 7 alineatul (1) [UE] și cu consecințele prevăzute la alineatul (2) din același articol.”

4 Articolul 1 din această decizie-cadru, intitulat „Definiția mandatului european de arestare și obligația de executare a acestuia”, prevede:

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.

(3) Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate la articolul 6 [UE].”

5 Articolele 3, 4 și 4a din decizia-cadru menționată enumeră motivele de neexecutare obligatorie și facultativă a mandatului european de arestare. Articolul 5 din aceeași decizie-cadru prevede garanțiile pe care trebuie să le ofere statul membru emitent în cazuri speciale.

- 6 Potrivit articolului 6 din Decizia-cadru 2002/584, intitulat „Stabilirea autorităților judiciare competente”:

„(1) Autoritatea judiciară emitentă este autoritatea judiciară a statului membru emitent care este competentă să emită un mandat european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat.

(2) Autoritatea judiciară de executare este autoritatea judiciară a statului membru de executare care este competentă să execute mandatul european de arestare în conformitate cu dreptul acestui stat.

(3) Fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului despre autoritatea judiciară competentă, în conformitate cu dreptul intern.”

Dreptul irlandez

- 7 European Arrest Warrant Act 2003 (legea irlandeză din 2003 privind mandatul european de arestare), în versiunea aplicabilă litigiilor principale (denumită în continuare „EAW Act”), transpune Decizia-cadru 2002/584 în dreptul irlandez. Articolul 2 alineatul (1) primul paragraf din EAW Act prevede:

„«autoritate judiciară» înseamnă judecătorul, magistratul sau orice altă persoană autorizată în temeiul legii statului membru în cauză să îndeplinească funcții identice sau similare celor îndeplinite de o instanță [din Irlanda] în conformitate cu articolul 33.”

- 8 Articolul 20 din EAW Act prevede:

„(1) În procedurile cărora li se aplică dispozițiile prezentei legi, High Court [Înalta Curte, Irlanda] poate, dacă apreciază că documentația sau informațiile care i-au fost furnizate nu sunt suficiente pentru a-i permite să își îndeplinească funcțiile care îi revin potrivit prezentei legi, să solicite autorității judiciare emitente sau statului membru emitent, după caz, să îi pună la dispoziție documentația sau informațiile suplimentare pe care le precizează, în termenul pe care îl stabilește.

(2) Dacă autoritatea centrală a statului consideră că documentația sau informațiile care i-au fost furnizate nu sunt suficiente pentru a-i permite sau pentru a permite High Court [(Înalta Curte)] să își îndeplinească funcțiile care îi revin potrivit prezentei legi, ea poate solicita autorității judiciare emitente sau statului membru emitent, după caz, să îi pună la dispoziție documentația sau informațiile suplimentare pe care le precizează, în termenul pe care îl stabilește. [...]”

Dreptul german

- 9 Potrivit articolului 146 din Gerichtsverfassungsgesetz (Legea privind organizarea judiciară, denumită în continuare „GVG”):

„Funcționarii din cadrul parchetului au obligația de a respecta instrucțiunile oficiale primite de la superiorii lor.”

- 10 Articolul 147 din GVG prevede:

„Competența de supervizare și de emitere de instrucțiuni revine:

1. Bundesminister der Justiz und für Verbraucherschutz [(ministrul federal al justiției și protecției consumatorilor)], în relația cu procurorul general federal și cu procurorii federali;

2. Landesjustizverwaltung [(instituția de administrare a justiției de la nivelul landului)], în relația cu toți funcționarii din cadrul parchetului din landul în cauză;
3. funcționarului cu cea mai înaltă funcție din cadrul parchetelor de pe lângă tribunalele regionale superioare și al parchetelor de pe lângă tribunalele regionale, în relația cu toți funcționarii din cadrul parchetului de pe lângă respectiva instanță.”

Litigiile principale și întrebările preliminare

Cauza C-508/18

- 11 OG este un resortisant lituanian cu reședința în Irlanda. La 13 mai 2016, a fost solicitată predarea sa în temeiul unui mandat european de arestare emis de Parchetul din Lübeck în scopul urmăririi penale pentru fapte pe care OG le-ar fi săvârșit în cursul anului 1995 și pe care acest parchet le-a calificat drept „omor și vătămare corporală gravă”.
- 12 OG a sesizat High Court (Înalta Curte) cu o acțiune prin care urmărea contestarea validității acestui mandat european de arestare, invocând în special faptul că Parchetul din Lübeck nu este o „autoritate judiciară” în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.
- 13 În susținerea acestei afirmații, OG s-a întemeiat pe un aviz juridic redactat de un avocat german, din care reieșea printre altele că, în dreptul german, Ministerul Public nu ar beneficia de statutul autonom sau independent al unei instanțe, ci ar face parte dintr-o ierarhie administrativă condusă de ministrul justiției, astfel încât ar exista un risc de ingerințe politice în procedurile de predare. În plus, Ministerul Public nu ar fi o autoritate judiciară cu competența de a dispune detenția sau arestarea unei persoane, cu excepția unor cazuri extraordinare. Doar un judecător sau o instanță ar dispune de această competență. În ceea ce privește Ministerul Public, el ar fi competent să execute un mandat de arestare național emis de un judecător sau de o instanță, dacă este cazul, prin emiterea unui mandat european de arestare. În consecință, nicio „autoritate judiciară” în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 nu ar fi fost implicată în emiterea mandatului european de arestare împotriva lui OG.
- 14 În aceste condiții, High Court (Înalta Curte) s-a adresat Parchetului din Lübeck, prin intermediul autorității centrale irlandeze, pentru a obține informații suplimentare referitoare la elementele prezentate de OG în ceea ce privește calitatea de „autoritate judiciară” a acestui parchet, în special având în vedere Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858), și Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Özçelik (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860).
- 15 La 8 decembrie 2016, Parchetul din Lübeck a răspuns la această cerere și a arătat că, potrivit dreptului german, Ministerul Public este un organ al justiției penale în același temei ca și instanțele naționale și că este însărcinat cu urmărirea penală, precum și cu participarea la procedura penală. El ar avea în special rolul de a asigura legalitatea, regularitatea și buna desfășurare a procedurii de anchetă. Ministerul Public ar crea condițiile prealabile exercitării puterii judiciare și ar executa deciziile judiciare. El ar avea dreptul de a demara proceduri de anchetă, spre deosebire de judecători.
- 16 În ceea ce privește legăturile sale cu Schleswig-Holsteinischer Minister für Justiz (ministrul justiției din landul Schleswig-Holstein, Germania), Parchetul din Lübeck a indicat că acest ministru nu are nicio competență de a-i transmite instrucțiuni. În temeiul dreptului național, doar Staatsanwaltschaft beim Schleswig-Holsteinischen Oberlandesgericht (procurorul general al parchetului de pe lângă Tribunalul Regional Superior din landul Schleswig-Holstein, Germania) (denumit în continuare „procurorul general”), care se află la conducerea Ministerului Public al acestui land, ar putea da instrucțiuni Leitenden Oberstaatsanwalt der Staatsanwaltschaft Lübeck (prim-procurorul parchetului din Lübeck,

Germania). În plus, competența de a transmite instrucțiuni ar fi limitată de Legea fundamentală a Republicii Federale Germania și de principiul legalității, care guvernează procedura penală, acest principiu rezultând el însuși din cel al statului de drept. Deși ministrul menționat poate, dacă este cazul, să exercite o competență de a transmite instrucțiuni „externă” procurorului general, el ar fi ținut să respecte aceste principii. În plus, în landul Schleswig-Holstein, acesta ar fi ținut să îl informeze pe președintele Landtag (parlament regional, Germania) atunci când transmite o instrucțiune procurorului general. În speță, în ceea ce îl privește pe OG, nicio instrucțiune nu ar fi fost transmisă de același ministru procurorului general și nici de acesta din urmă Parchetului din Lübeck.

- 17 La 20 martie 2017, High Court (Înalta Curte) a respins argumentul lui OG care se întemeia pe faptul că Parchetul din Lübeck nu este o „autoritate judiciară” în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584. Court of Appeal (Curtea de Apel, Irlanda) a fost sesizată cu o cale de atac împotriva acestei hotărâri a High Court (Înalta Curte), pe care a confirmat-o.
- 18 Instanța de trimitere, Supreme Court (Curtea Supremă, Irlanda), a autorizat introducerea unei căi de atac împotriva hotărârii Court of Appeal (Curtea de Apel).
- 19 Ținând seama de elementele de probă de care dispune, instanța de trimitere are îndoieli cu privire la faptul că Parchetul din Lübeck îndeplinește condiția de independență și condiția referitoare la rolul în administrarea justiției penale, astfel cum decurg acestea din jurisprudența Curții rezultată din Hotărârea din 29 iunie 2016, Kossowski (C-486/14, EU:C:2016:483), din Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858), din Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Özçelik (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860), și din Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861), pentru a putea fi considerat o „autoritate judiciară” în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.
- 20 Potrivit acestei instanțe, având în vedere situația instituțională a Ministerului Public german, Parchetul din Lübeck pare a fi subordonat autorității și instrucțiunilor puterii executive. Ea are astfel îndoieli cu privire la faptul că respectivul parchet respectă principiile rezultate din jurisprudența menționată și că, în cauza cu care este sesizată, independența acestuia ar putea fi stabilită doar având în vedere faptul că niciun ordin sau nicio instrucțiune nu a fost dată de puterea executivă în ceea ce privește mandatul european de arestare emis împotriva lui OG.
- 21 În plus, instanța de trimitere arată că, deși Ministerul Public are în Germania un rol esențial în administrarea justiției, el exercită funcții distincte de cele ale instanțelor sau ale judecătorilor. Astfel, presupunând că este îndeplinită condiția referitoare la independență, nu este sigur că acest minister public îndeplinește condiția referitoare la administrarea justiției sau la participarea la administrarea justiției, necesară pentru a fi calificat drept „autoritate judiciară” în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.
- 22 În aceste condiții, Supreme Court (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Independența unui parchet față de puterea executivă trebuie stabilită în funcție de statutul pe care acest parchet îl are în cadrul ordinii juridice naționale în cauză? În cazul unui răspuns negativ, care sunt criteriile de apreciere care permit stabilirea independenței sale față de puterea executivă?

2) Un parchet care, în conformitate cu dreptul național, poate fi supus, în mod direct sau indirect, unui ordin sau unei instrucțiuni din partea unui minister al justiției este suficient de independent față de puterea executivă pentru a putea fi considerat o «autoritate judiciară» în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584?

- 3) În cazul unui răspuns afirmativ, parchetul trebuie să fie independent față de puterea executivă și din punct de vedere funcțional și care sunt criteriile pentru stabilirea acestei independențe funcționale?
- 4) În cazul în care poate fi considerat independent față de puterea executivă, un parchet a cărui activitate se limitează la începerea și la desfășurarea de anchete, la îndatorirea de a se asigura că acestea se derulează în mod obiectiv și licit, la punerea în mișcare a acțiunii penale, la executarea deciziilor judiciare și la începerea urmăririi penale și ale cărui competențe nu acoperă emiterea de mandate de arestare naționale și nici exercitarea de funcții judiciare poate fi considerat o «autoritate judiciară» în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584?
- 5) Parchetul din Lübeck este o «autoritate judiciară» în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584?”

Cauza C-82/19 PPU

- 23 La 15 martie 2018, PI, resortisant român, a făcut obiectul unui mandat european de arestare emis de Parchetul din Zwickau (Germania) în vederea predării sale în scopul urmăririi penale pentru fapte calificate drept „jaf organizat sau armat”. Acest mandat a fost contrasemnat la 12 septembrie 2018 de instanța de trimitere, High Court (Înalta Curte), pentru executare. PI a fost arestat la 15 octombrie 2018 în temeiul mandatului menționat și se află în detenție de la această dată.
- 24 Instanța de trimitere arată că s-a confruntat cu aceeași problemă ca cea care a fost ridicată de Supreme Court (Curtea Supremă) în cauza C-508/18.
- 25 PI a contestat predarea sa în vederea executării mandatului european de arestare care îl privea, invocând în special faptul că Parchetul din Zwickau nu este o „autoritate judiciară” în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, competentă pentru a emite un astfel de mandat european de arestare.
- 26 În sprijinul acestei afirmații, PI s-a întemeiat pe același aviz juridic menționat la punctul 13 din prezenta hotărâre, pe tema Parchetului din Lübeck, precum și pe un aviz al aceluiași avocat în ceea ce privește Parchetul din Zwickau.
- 27 În aceste condiții, instanța de trimitere s-a adresat Parchetului din Zwickau, prin intermediul autorității centrale irlandeze, pentru a obține informații suplimentare referitoare la elementele de probă prezentate de PI în ceea ce privește statutul acestui parchet.
- 28 În cadrul răspunsului său din 24 ianuarie 2019, acesta din urmă a transmis instanței de trimitere mandatul național de arestare emis de Amtsgericht Zwickau (Tribunalul Districtual din Zwickau, Germania) pe care se întemeiază mandatul european de arestare care îl vizează pe PI și a precizat că acest prim mandat de arestare a fost emis de un judecător independent. În plus, Parchetul din Zwickau a indicat că, în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, el este autoritatea competentă pentru emiterea unui mandat european de arestare.
- 29 O nouă cerere a fost adresată Parchetului din Zwickau pentru a stabili dacă acesta avea aceeași abordare precum Parchetul din Lübeck în cauza C-508/18. La 31 ianuarie 2019, Parchetul din Zwickau a răspuns după cum urmează:

„Ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră din 28 ianuarie 2019, la care ați atașat documentele transmise de Parchetul din Lübeck [(Germania)], vă confirmăm că împărtășim opinia Parchetului din Lübeck în ceea ce privește statutul parchetului în ordinea juridică a Republicii Federale Germania. Am dori să adăugăm că anchetele desfășurate de Parchetul din Zwickau împotriva persoanei urmărite penal se

efectuează în mod independent, fără nicio ingerință politică. Nici [Generalstaatsanwaltschaft Dresden (procurorul general din Dresda, Germania)], nici [Justizminister des Freistaats Sachsen (ministrul justiției din landul Saxonia, Germania)] nu au emis niciodată niciun fel de instrucțiuni.”

30 În acest context, High Court (Înalta Curte) ridică problema, la fel ca Supreme Court (Curtea Supremă) în cadrul cauzei C-508/18, a criteriilor pe care o instanță națională trebuie să le aplice pentru a stabili dacă un parchet este sau nu o „autoritate judiciară” în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.

31 În aceste condiții, High Court (Înalta Curte) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Independența unui parchet față de puterea executivă trebuie stabilită în funcție de statutul pe care acest parchet îl are în cadrul ordinii juridice naționale în cauză? În cazul unui răspuns negativ, care sunt criteriile de apreciere care permit stabilirea independenței sale față de puterea executivă?

2) Un parchet care, în conformitate cu dreptul național, poate fi supus, în mod direct sau indirect, unui ordin sau unei instrucțiuni din partea unui minister al justiției este suficient de independent față de puterea executivă pentru a putea fi considerat o «autoritate judiciară» în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584?

3) În cazul unui răspuns afirmativ, parchetul trebuie să fie independent față de puterea executivă și din punct de vedere funcțional și care sunt criteriile pentru stabilirea acestei independențe funcționale?

4) În cazul în care poate fi considerat independent față de puterea executivă, un parchet a cărui activitate se limitează la începerea și la desfășurarea de anchete, la îndatorirea de a se asigura că acestea se derulează în mod obiectiv și lícit, la punerea în mișcare a acțiunii penale, la executarea deciziilor judiciare și la începerea urmăririi penale și ale cărui competențe nu acoperă emiterea de mandate de arestare naționale și nici exercitarea de funcții judiciare poate fi considerat o «autoritate judiciară» în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584?

5) Parchetul din Zwickau este o autoritate judiciară în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584?”

Procedura în fața Curții

Cauza C-508/18

32 Instanța de trimitere în cauza C-508/18 a solicitat aplicarea procedurii accelerate prevăzute la articolul 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții.

33 Această cerere a fost respinsă prin Ordonanța președintelui Curții din 20 septembrie 2018, Minister for Justice and Equality (C-508/18 și C-509/18, nepublicată, EU:C:2018:766).

34 Prin decizia președintelui Curții, cauza C-508/18 a fost supusă unui tratament prioritar.

Cauza C-82/19 PPU

35 Instanța de trimitere în cauza C-82/19 PPU a solicitat aplicarea procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 107 din Regulamentul de procedură.

- 36 În susținerea acestei cereri, ea a invocat în special faptul că PI este în prezent privat de libertate, în așteptarea predării sale efective autorităților germane.
- 37 Trebuie arătat, în primul rând, că trimiterea preliminară în această cauză privește interpretarea Deciziei-cadru 2002/584, care face parte din domeniile prevăzute de titlul V din partea a treia din Tratatul FUE, referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție. În consecință, aceasta poate fi judecată potrivit procedurii preliminare de urgență.
- 38 În al doilea rând, potrivit jurisprudenței Curții, trebuie să se ia în considerare împrejurarea că persoana vizată de cauza principală este în prezent lipsită de libertate și că menținerea sa în detenție depinde de soluționarea litigiului principal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, punctul 21 și jurisprudența citată). Astfel, măsura detenției al cărei obiect îl face PI a fost dispusă, potrivit explicațiilor furnizate de instanța de trimitere, în cadrul executării mandatului european de arestare emis împotriva persoanei în cauză.
- 39 În aceste condiții, Camera a patra a Curții a hotărât, la 14 februarie 2019, la propunerea judecătorei raportoare, după ascultarea avocatului general, să admită cererea instanței de trimitere de judecare a trimiterii preliminare în cauza C-82/19 PPU potrivit procedurii preliminare de urgență.
- 40 Pe de altă parte, s-a decis să se trimită cauza în fața Curții pentru a fi atribuită Marii Camere.
- 41 Având în vedere conexitatea dintre cauzele C-508/18 și C-82/19 PPU, este necesar ca acestea să fie conexe în vederea pronunțării hotărârii.

Cu privire la întrebările preliminare

- 42 Prin intermediul întrebărilor respective ale instanțelor de trimitere, care trebuie examinate împreună, acestea solicită în esență să se stabilească dacă noțiunea de „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie interpretată în sensul că vizează parchetele dintr-un stat membru care sunt competente să exercite urmărirea penală și se află într-un raport de subordonare față de un organ al puterii executive din acest stat membru, precum un ministru al justiției, și pot fi supuse, direct sau indirect, unor ordine sau unor instrucțiuni individuale din partea acestuia din urmă în cadrul adoptării unei decizii referitoare la emiterea unui mandat european de arestare.
- 43 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că atât principiul încrederii reciproce între statele membre, cât și principiul recunoașterii reciproce, care are la bază el însuși încrederea reciprocă dintre acestea din urmă, au în dreptul Uniunii o importanță fundamentală, având în vedere că permit crearea și menținerea unui spațiu fără frontiere interioare. Mai concret, principiul încrederii reciproce impune, îndeosebi în ceea ce privește spațiul de libertate, securitate și justiție, fiecăruia dintre aceste state să considere, mai puțin în situații excepționale, că toate celelalte state membre respectă dreptul Uniunii și în special drepturile fundamentale recunoscute de acest drept [Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 36, precum și jurisprudența citată].
- 44 În ceea ce privește în special Decizia-cadru 2002/584, reiese din considerentul (6) al acesteia că mandatul european de arestare pe care îl instituie constituie prima concretizare în domeniul dreptului penal a principiului recunoașterii reciproce.
- 45 Acest principiu își găsește aplicarea la articolul 1 alineatul (2) din decizia-cadru menționată, care consacră regula potrivit căreia statele membre sunt obligate să execute orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile aceleiași decizii-cadru. Autoritățile judiciare de executare nu pot refuza, așadar, în principiu, să execute un

asemenea mandat decât pentru motivele, enumerate în mod exhaustiv, de neexecutare prevăzute la articolele 3, 4 și 4a din aceeași decizie-cadru. În același sens, executarea mandatului european de arestare nu poate fi subordonată decât uneia dintre condițiile prevăzute limitativ la articolul 5 din această decizie-cadru. În consecință, în timp ce executarea mandatului european de arestare constituie principiul, refuzul executării este conceput ca o excepție, care trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte [a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 41, precum și jurisprudența citată].

- 46 Cu toate acestea, principiul recunoașterii reciproce presupune că numai mandatele europene de arestare în sensul articolului 1 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie să fie executate în conformitate cu dispozițiile acesteia. Or, reiese din acest articol că un astfel de mandat de arestare constituie o „decizie judiciară”, ceea ce impune ca el să fie emis de o „autoritate judiciară” în sensul articolului 6 alineatul (1) din această decizie-cadru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, punctul 28, și Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, punctul 29).
- 47 Potrivit articolului 6 alineatul (1) din decizia-cadru menționată, autoritatea judiciară emitentă este autoritatea judiciară a statului membru emitent care este competentă să emită un mandat european de arestare, în temeiul dreptului acestui stat.
- 48 Deși, în conformitate cu principiul autonomiei procedurale, statele membre pot desemna, potrivit dreptului lor național, „autoritatea judiciară” care este competentă să emită un mandat european de arestare, sensul și domeniul de aplicare ale acestei noțiuni nu pot fi lăsate la aprecierea fiecărui stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, punctele 30 și 31, precum și Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, punctele 31 și 32).
- 49 Noțiunea menționată necesită o interpretare autonomă și uniformă în întreaga Uniune, care, conform unei jurisprudențe constante a Curții, trebuie stabilită ținând seama în același timp de termenii articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, de contextul în care acesta se înscrie, precum și de obiectivul urmărit de această decizie-cadru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, punctul 32, și Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, punctul 33).
- 50 În această privință trebuie amintit, în primul rând, că Curtea a stabilit deja că termenii „autoritate judiciară” care figurează în această dispoziție nu se limitează la a desemna numai judecătorii sau instanțele unui stat membru, ci trebuie să fie înțeleși ca desemnând, mai larg, autoritățile care participă la administrarea justiției penale din acest stat membru, spre deosebire în special de ministere sau de serviciile de poliție, care fac parte din puterea executivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, punctele 33 și 35, precum și Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, punctele 34 și 36).
- 51 De aici rezultă că noțiunea de „autoritate judiciară” în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 poate îngloba autoritățile unui stat membru care, fără a fi în mod necesar judecători sau instanțe, participă la administrarea justiției penale în acest stat membru.
- 52 Respectiva interpretare este confirmată, pe de o parte, de contextul în care se inserează articolul 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584. În această privință trebuie să se arate că aceasta din urmă este un instrument al cooperării judiciare în materie penală care vizează nu doar recunoașterea reciprocă a deciziilor definitive pronunțate de instanțele penale, ci, mai larg, a deciziilor adoptate de autoritățile judiciare ale statelor membre în cadrul procedurii penale, inclusiv în faza acestei proceduri referitoare la urmărirea penală.

- 53 Astfel, cooperarea judiciară în materie penală, așa cum era prevăzută la articolul 31 UE, care constituie baza juridică a Deciziei-cadru 2002/584, viza în special cooperarea dintre autoritățile judiciare ale statelor membre atât în ceea ce privește procedura, cât și executarea deciziilor.
- 54 Termenul „procedură”, care este înțeles în sens larg, poate acoperi procedura penală în ansamblul său, și anume faza prealabilă a procesului penal, procesul penal însuși și faza de executare a deciziei definitive a unei instanțe penale pronunțate împotriva unei persoane care a fost recunoscută vinovată de o infracțiune.
- 55 Această interpretare este sprijinită de formularea articolului 82 alineatul (1) litera (d) TFUE, care a înlocuit articolul 31 UE și care prevede în prezent că cooperarea judiciară în materie penală se referă la cooperarea dintre autoritățile judiciare sau echivalente ale statelor membre în materie de urmărire penală și de executare a deciziilor.
- 56 Pe de altă parte, interpretarea care precedă este confirmată de asemenea de obiectivul urmărit de Decizia-cadru 2002/584, aceasta din urmă vizând, după cum reiese din considerentul (5), instituirea unui sistem de liberă circulație a deciziilor judiciare în materie penală, atât a celor anterioare sentinței de condamnare, cât și a celor definitive, într-un spațiu de libertate, securitate și justiție.
- 57 Astfel, Decizia-cadru 2002/584 are ca obiect, prin introducerea unui sistem simplificat și eficient de predare a persoanelor condamnate sau bănuite că au încălcat legea penală, să faciliteze și să accelereze cooperarea judiciară, cu scopul de a contribui la realizarea obiectivului atribuit Uniunii de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, întemeindu-se pe gradul ridicat de încredere care trebuie să existe între statele membre, conform principiului recunoașterii reciproce (Hotărârea din 22 decembrie 2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, punctul 69 și jurisprudența citată).
- 58 Emiterea unui mandat european de arestare poate astfel viza, după cum prevede articolul 1 alineatul (1) din această decizie-cadru, două obiective distincte. Acest mandat de arestare poate fi emis fie pentru efectuarea urmăririi penale în statul membru emitent, fie pentru executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate în acest stat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 octombrie 2010, B., C-306/09, EU:C:2010:626, punctul 49).
- 59 Prin urmare, în măsura în care mandatul european de arestare facilitează libera circulație a deciziilor judiciare, anterioare sentinței, referitoare la efectuarea urmăririi penale, trebuie să se considere că autoritățile care, în temeiul dreptului național, sunt competente să adopte astfel de decizii pot intra în domeniul de aplicare al deciziei-cadru menționate.
- 60 Rezultă din considerațiile expuse la punctele 50-59 din prezenta hotărâre că o autoritate precum un parchet, care are în cadrul procedurii penale competența de a efectua urmărirea penală față de o persoană bănuită că a săvârșit o infracțiune cu scopul de a o aduce în fața unei instanțe, participă la administrarea justiției în statul membru în discuție.
- 61 În speță, rezultă din elementele dosarului aflat la dispoziția Curții că în Germania parchetele au un rol esențial în desfășurarea procedurii penale.
- 62 În această privință, în observațiile prezentate Curții, guvernul german a indicat că, în conformitate cu dispozițiile dreptului german care guvernează procedura penală, declanșarea acțiunii penale este în sarcina parchetelor, astfel încât ele sunt singurele competente pentru începerea urmăririi penale. În plus, în temeiul principiului legalității, aceste parchete sunt în principiu supuse obligației de a deschide o anchetă cu privire la orice persoană bănuită de săvârșirea unei infracțiuni. Astfel, rezultă din aceste indicații că, în mod general, parchetele menționate au în cadrul procedurii penale misiunea de a crea condițiile prealabile exercitării competențelor judiciare de către instanțele penale din acest stat membru.

- 63 În aceste condiții, se poate considera că asemenea parchete participă la administrarea justiției penale în statul membru în discuție.
- 64 În al doilea rând, referindu-se la cerința privind independența instanțelor, instanțele de trimitere au îndoieli cu privire la problema dacă parchetele în discuție în litigiile principale îndeplinesc această cerință, în măsura în care ele aparțin unei structuri ierarhizate care depinde de ministrul justiției din landul în cauză și în care acest ministru dispune de o competență de control și de conducere, respectiv de transmitere de instrucțiuni față de entitățile care, la fel ca aceste parchete, îi sunt subordonate.
- 65 În această privință, trebuie amintit că Decizia-cadru 2002/584 urmărește să instituie un sistem simplificat de predare direct între autoritățile judiciare, destinat să se substituie unui sistem de cooperare clasică între state suverane, care implică intervenția și aprecierea puterii politice, în scopul de a asigura libera circulație a deciziilor judiciare în materie penală în spațiul de libertate, securitate și justiție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, punctul 41).
- 66 În acest cadru, atunci când mandatul european este emis în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate pentru efectuarea urmăririi penale, această persoană a beneficiat deja, într-o primă etapă a procedurii, de garanțiile procedurale și de drepturile fundamentale a căror protecție trebuie să fie asigurată de autoritatea judiciară a statului membru emitent potrivit dreptului național aplicabil, în special în vederea adoptării unui mandat de arestare național (Hotărârea din 1 iunie 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, punctul 55).
- 67 Sistemul mandatului european de arestare cuprinde, așadar, o protecție pe două niveluri a drepturilor în materie de procedură și a drepturilor fundamentale de care trebuie să beneficieze persoana căutată, având în vedere că, la protecția judiciară prevăzută la primul nivel, cu ocazia adoptării unei decizii judiciare naționale cum este un mandat de arestare național, se adaugă protecția care trebuie să fie asigurată la cel de al doilea nivel, cu ocazia emiterii mandatului european de arestare, care poate interveni, dacă este cazul, în termene scurte după adoptarea respectivei decizii judiciare naționale (Hotărârea din 1 iunie 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, punctul 56).
- 68 În cazul unei măsuri precum emiterea unui mandat european de arestare, care este de natură să aducă atingere dreptului la libertate al persoanei în cauză, consacrat la articolul 6 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, această protecție implică adoptarea, cel puțin la unul dintre cele două niveluri ale protecției menționate, a unei decizii care îndeplinește cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective.
- 69 Rezultă că, atunci când legislația statului membru emitent atribuie competența de emiteră a unui mandat european de arestare unei autorități care, deși participă la administrarea justiției în acest stat membru, nu este un judecător sau o instanță, decizia judiciară națională, cum este un mandat de arestare național, pe care se fundamentează mandatul european de arestare trebuie la rândul său să îndeplinească asemenea cerințe.
- 70 Îndeplinirea acestor cerințe permite astfel să se garanteze autorității judiciare de executare că decizia de emiteră a unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale se întemeiază pe o procedură națională supusă unui control jurisdicțional și că persoana care a făcut obiectul acestui mandat național de arestare a beneficiat de toate garanțiile proprii adoptării acestui tip de decizii, în special de cele care rezultă din drepturile fundamentale și din principiile juridice fundamentale vizate la articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584.
- 71 Al doilea nivel de protecție a drepturilor persoanei în discuție, menționat la punctul 67 din prezenta hotărâre, implică faptul că autoritatea judiciară competentă în temeiul dreptului național pentru a emite un mandat european de arestare controlează în special respectarea condițiilor necesare pentru

această emiteră și verifică dacă, în funcție de specificitățile fiecărei spețe, emiteră menționată are un caracter proporțional (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, punctul 47).

- 72 Astfel, „autoritatea judiciară emitentă” menționată la articolul 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, și anume entitatea care, *in fine*, ia decizia de emiteră a mandatului european de arestare, este cea căreia îi incumbă misiunea de a asigura acest al doilea nivel de protecție, chiar și atunci când acest mandat european de arestare se întemeiază pe o decizie națională pronunțată de un judecător sau de o instanță.
- 73 Prin urmare, „autoritatea judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie să fie în măsură să exercite această funcție în mod obiectiv, ținând seama de toate elementele incriminatoare și dezincriminatoare, și fără să fie expusă riscului ca puterea sa de decizie să facă obiectul unor ordine sau al unor instrucțiuni exterioare, în special din partea puterii executive, astfel încât să nu existe nicio îndoială cu privire la faptul că decizia de emiteră a mandatului european de arestare revine acestei autorități, iar nu, în definitiv, puterii menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, punctul 42).
- 74 În consecință, autoritatea judiciară emitentă trebuie să poată furniza autorității judiciare de executare asigurări că, în raport cu garanțiile oferite de ordinea juridică a statului membru emitent, ea acționează în mod independent în exercitarea funcțiilor sale inerente emiterii unui mandat european de arestare. Această independență impune existența unor norme statutare și organizaționale în măsură să garanteze că autoritatea judiciară emitentă nu este expusă, în cadrul adoptării unei decizii de emiteră a unui astfel de mandat de arestare, niciunui risc de a fi supusă în special unei instrucțiuni individuale din partea puterii executive.
- 75 În plus, atunci când dreptul statului membru emitent atribuie competența de emiteră a unui mandat european de arestare unei autorități care, deși participă la administrarea justiției din acest stat membru, nu este ea însăși o instanță, decizia de emiteră a unui astfel de mandat de arestare și în special caracterul proporțional al unei astfel de decizii trebuie să poată fi supuse în respectivul stat membru unei căi de atac jurisdicționale care îndeplinește pe deplin cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective.
- 76 În speță, reiese, desigur, din indicațiile care figurează în deciziile de trimitere și care au fost confirmate de guvernul german în cadrul ședinței în fața Curții că parchetele germane sunt supuse obligației de obiectivitate și trebuie să strângă nu numai probele incriminatoare, ci și cele dezincriminatoare. Nu este mai puțin adevărat că, potrivit indicațiilor menționate, în conformitate cu articolele 146 și 147 din GVG, ministrul justiției dispune de o competență de a transmite instrucțiuni „externă” față de aceste parchete.
- 77 După cum acest guvern a confirmat în cadrul ședinței în fața Curții, respectiva competență de a transmite instrucțiuni conferă acestui ministru posibilitatea de a influența în mod direct decizia unui parchet de a emite sau, dacă este cazul, de a nu emite un mandat european de arestare. Guvernul menționat a precizat că această competență de a transmite instrucțiuni se poate exercita în special în stadiul examinării proporționalității emiterii unui astfel de mandat european de arestare.
- 78 Desigur, trebuie arătat că, după cum a susținut guvernul german, dreptul german prevede garanții care permit limitarea competenței de a transmite instrucțiuni de care dispune ministrul justiției față de Ministerul Public, în așa fel încât situațiile în care ar putea fi exercitată această competență ar fi extrem de rare.
- 79 Astfel, pe de o parte, acest guvern a indicat că principiul legalității, care se aplică acțiunii parchetului, permite să se garanteze că eventualele instrucțiuni individuale pe care acesta le-ar putea primi din partea ministrului justiției nu pot în niciun caz depăși limitele legii și ale dreptului. Membrii

parchetelor din landul Schleswig-Holstein și din landul Saxonia ar fi, în plus, funcționari care nu pot fi revocați din funcțiile lor pentru o simplă nerespectare a unei instrucțiuni. Pe de altă parte, guvernul menționat a indicat că în landul Schleswig-Holstein instrucțiunile ministrului față de parchete trebuie să fie formulate în scris și comunicate președintelui parlamentului regional. În landul Saxonia, acordul de coaliție al guvernului acestui land ar prevedea că competența de a transmite instrucțiuni a ministrului justiției nu va mai fi exercitată într-un anumit număr de cazuri individuale atât timp cât acest acord va fi în vigoare.

- 80 Totuși, trebuie să se constate că astfel de garanții, chiar dovedite fiind, nu permit, în orice caz, să se excludă pe deplin că decizia unui parchet, precum cele în discuție în litigiile principale, de emitere a unui mandat european de arestare poate, într-un caz individual, să fie supusă unei instrucțiuni a ministrului justiției din landul în cauză.
- 81 În primul rând, deși, în temeiul principiului legalității, o instrucțiune a ministrului care ar fi în mod evident ilicită nu ar trebui, în principiu, să fie urmată de parchetul în discuție, trebuie să se arate că, după cum reiese din cuprinsul punctului 76 din prezenta hotărâre, competența de a transmite instrucțiuni a acestui ministru este recunoscută de GVG și că aceasta nu prevede condițiile în care respectiva competență poate fi exercitată. Astfel, existența acestui principiu nu este de natură, prin ea însăși, să împiedice ministrul justiției dintr-un land să influențeze puterea de apreciere de care dispun parchetele din acest land atunci când decid să emită un mandat european de arestare, ceea ce de altfel guvernul german a confirmat în cadrul ședinței în fața Curții.
- 82 În continuare, deși în anumite landuri, cum este landul Schleswig-Holstein, instrucțiunile ministrului trebuie să fie date în formă scrisă, nu este mai puțin adevărat că, după cum s-a subliniat la punctul precedent, acestea sunt permise de GVG. În plus, din dezbaterile care au avut loc în cadrul ședinței în fața Curții a reieșit că, având în vedere formularea generală a legii menționate, nu se poate exclude, în orice caz, ca aceste instrucțiuni să poată fi date oral.
- 83 În sfârșit, în ceea ce privește landul Saxonia, deși în prezent puterea executivă a decis să nu facă uz de competența de a transmite instrucțiuni în anumite cazuri individuale, trebuie să se constate că această garanție nu pare a acoperi toate cazurile. Oricum, garanția menționată nu este prevăzută de lege, astfel încât nu se poate exclude ca această situație să poată fi modificată pe viitor printr-o decizie politică.
- 84 Or, după cum s-a arătat la punctul 73 din prezenta hotărâre, riscul ca puterea executivă să poată exercita o asemenea influență asupra parchetului într-un caz individual nu permite să se garanteze că, în cadrul exercitării funcțiilor sale în vederea emiterii unui mandat european de arestare, acest parchet respectă garanțiile menționate la punctul 74 din prezenta hotărâre.
- 85 Această considerație nu poate fi repusă în discuție prin faptul că, după cum a subliniat guvernul german în cadrul ședinței în fața Curții, decizia parchetelor, cum sunt cele în discuție în litigiile principale, de emitere a unui mandat european de arestare poate face obiectul unei căi de atac introduse de persoana în cauză în fața instanțelor germane competente.
- 86 Având în vedere indicațiile furnizate de acest guvern, nu rezultă, într-adevăr, că existența acestei căi de atac este de natură, în sine, să protejeze parchetele împotriva riscului ca deciziile lor să fie supuse unei instrucțiuni individuale a ministrului justiției în cadrul emiterii unui mandat european de arestare.
- 87 Astfel, deși o asemenea cale de atac permite să se asigure că exercitarea funcțiilor parchetului este supusă unui posibil control judiciar *a posteriori*, o eventuală instrucțiune individuală a ministrului justiției adresată parchetelor cu ocazia emiterii mandatului european de arestare este permisă, în orice caz, de legea germană.

- 88 Rezultă din cele ce precedă că, întrucât parchetele în discuție în litigiile principale sunt expuse riscului de a fi influențate de puterea executivă în decizia lor de emitere a unui mandat european de arestare, aceste parchete nu par a îndeplini una dintre cerințele impuse pentru a putea fi calificate drept „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, și anume cerința de a oferi garanția că acționează în mod independent în cadrul emiterii unui astfel de mandat de arestare.
- 89 În speță, pentru motivele expuse la punctul 73 din prezenta hotărâre, nu are relevanță în această privință că în cadrul emiterii mandatelor europene de arestare în discuție în litigiile principale parchetelor din Lübeck și din Zwickau nu li s-a adresat nicio instrucțiune individuală din partea miniștrilor justiției din landurile în discuție.
- 90 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la întrebările adresate că noțiunea de „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie interpretată în sensul că nu vizează parchetele dintr-un stat membru care sunt expuse riscului de a fi supuse, direct sau indirect, unor ordine sau unor instrucțiuni individuale din partea puterii executive, cum este un ministru al justiției, în cadrul adoptării unei decizii referitoare la emiterea unui mandat european de arestare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 91 Întrucât, în privința părților din litigiile principale, procedura are caracterul unui incident survenit la instanțele de trimitere, este de competența acestora să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

- 1) Cauzele C-508/18 și C-82/19 PPU sunt conexate în vederea pronunțării hotărârii.**
- 2) Noțiunea de „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretată în sensul că nu vizează parchetele dintr-un stat membru care sunt expuse riscului de a fi supuse, direct sau indirect, unor ordine sau unor instrucțiuni individuale din partea puterii executive, cum este un ministru al justiției, în cadrul adoptării unei decizii referitoare la emiterea unui mandat european de arestare.**

Semnături